

בבית המשפט העליון

ע"א 3812/15 - א'

לפני: כבוד השופט ס' גיבראן

המבקשים: 1. מפעלי תאורה א. הכט בע"מ
2. אייל הכט
3. אלי הכט
4. מרדכי הוד

נגד

המשיבה: פקר-ידפו פרופילים בע"מ

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 29.1.2013 בת.א. 2466/04 שניתן על ידי כבוד השופט י' גייפמן

בשם המבקשים: עו"ד אהרון אליק גרץ

בשם המשיבה: עו"ד מאיר שריקי; עו"ד איתי הדר

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע של פסקי דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט י' גייפמן) בת"א 2466/04, החלקי מיום 29.1.2013 והאחרון מיום 16.4.2015, במסגרתו המבקשים 1-2 חויבו לשלם למשיבה סך של 4,275,565 ש"ח, והמבקשים 3-4 חויבו לשלם למשיבה סך של 3,808,565 ש"ח בתוספת הפרשי ריבית והצמדה על פי חוק, וזאת מתאריך 1.2.2003 ועד למועד התשלום בפועל.

רקע והליכים

2. בפסק הדין החלקי, בית המשפט המחוזי דחה את טענת המבקשת 1 כי מכרה למשיבה, במכר חוזר, מלאי בסך של כ-4.84 מיליון ש"ח, וכי בשל כך יש לקזז מסכום החוב הנטען את הסך האמור. נקבע, כי העסקה בין הצדדים לא היתה עסקת מכר מלאי אלא עסקת בטוחה מוסווית וכי המלאי נשוא העסקה שימש אך כבטוחה לחיובה של

המבקשת 1. בית המשפט המחוזי קבע כי המלאי המדובר נלקח על ידי המבקשת 1 ממתחם השייך למשיבה עת עזבה המבקשת 1 את המתחם. בפסק דינו האחרון, קיבל בית המשפט המחוזי את תביעת המשיבה נגד המבקשים כאשר ל-204 חשבוניות מס, אשר הוציאה המשיבה למבקשת 1 ואשר לטענת המשיבה לא שולמה לה, בתקופה שבין 31.10.2001 ובין 31.12.2002, בסך כולל של כ-4.8 מיליון ש"ח.

3. המבקשים הגישו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לבית משפט זה ביום 2.6.2015, ובו טענו כי בית המשפט המחוזי טעה במספר קביעות, ובעיקר בקביעתו כי הם לא שילמו את הסכומים הנקובים בחשבוניות. בבקשתם, המבקשים סבורים כי סיכוייהם בערעור טובים, שכן לעמדתם בית המשפט המחוזי שגה בחיובם, הן במישור המשפטי והן בניתוח הטענות והראיות שהובאו לפניו. המבקשים הוסיפו ועמדו על כך שמבחן הנוחות נוטה בבירור לטובתם, שכן לגישתם קיים חשש ממשי ואמיתי כי לא יהיה ניתן להשיב את המצב לקדמותו אם לא יעוכב פסק הדין, וזאת משום שלטענתם מצבה הכלכלי של המשיבה ושל קבוצת החברות אליה היא משתייכת בכי רע.

4. המשיבה, לעומת זאת, טענה כי יש לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע. המשיבה סבורה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק עיכוב ביצוע פסק דין כספי, וכי המבקשים לא הוכיחו בבקשתם את קיומם של התנאים המצטברים. לעמדת המשיבה, סיכויי הערעור קלושים, וזאת מן הטעם שדינו של הערעור בסוגיה המרכזית עליה מערערים המבקשים – תשלומן ופירעונן של 204 החשבוניות – להידחות על הסף. המשיבה גורסת כי המבקשים הגישו את ערעוריהם בסוגיה אשר לא היוותה כלל פלוגתא בבית המשפט המחוזי, לא נידונה ולא היתה צריכה להיות נדונה בפניו, ועל כן ברי כי אין המבקשים יכולים לערור פלוגתא זו במסגרת הערעור. זאת ועוד, לשיטת המשיבה, חלק ניכר מטענות המערערים מכוון נגד קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות של בית המשפט המחוזי, והכלל כידוע הוא כי ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בקביעות אלה של הערכאה הדיונית. באשר למאזן הנוחות, המשיבה עומדת על כך שהמבקשים לא עמדו בנטל הוכחת מצב הכלכלי שלה עצמה. המשיבה גורסת כי מצבה הכלכלי טוב מאוד ואין במסמכים שצירפו המבקשים כדי להעיד אחרת, אלא רק להעיד על מצבן של חברות אחרות הנמנות על קבוצת אפריקה ישראל. לדידה, דווקא מצבם הכלכלי של המבקשים הוא בכי רע ועולה חשש כי אם המבקשים לא ישלמו את הכספים כבר עתה, הם לא יוכלו לשלם לה את חובם, וזאת לאחר 12 שנים שבהן הם התחמקו מהתשלום.

5. לאחר עיון בבקשה ובטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. הכלל הרחב קובע, כי "הגשת ערעור לא תעכב את ביצוע ההחלטה שעליה מערערים" (תקנה 466 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984), ורק במקרים חריגים יעוכב ביצועו של פסק הדין. על מנת לסטות מכלל זה נדרש בית המשפט לשני מבחנים מצטברים: מבחן סיכויי הערעור ומבחן מאזן הנוחות. במסגרת מבחן מאזן הנוחות, נדרש מבקש עיכוב ביצוע להוכיח כי ביצועו של פסק הדין יקשה עד מאוד על השבת המצב לקדמותו ועלול לגרום לו נזק בלתי-הפיך, אם וכאשר יתקבל הערעור (ראו: ע"א 2965/96 עטיה נ' עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד נ (1) 668, 672 (1996); ע"א 6626/96 בש"א 8240/96 חנני נ' פקיד השומה, פ"ד נ (5) 403 (1997); ע"א 8947/07 מיש-קן במושבה בע"מ נ' לינדאור (18.2.2008)).

7. כידוע, כלל הוא כי פסק דין לתשלום כסף אינו מסווג בגדר אותם עניינים חריגים, אשר לגביהם נוטה בית המשפט להיענות לבקשת עיכוב ביצוע, שהרי מימוש פסק דין לתשלום כסף הינו בדרך כלל הפיך על דרך ההשבה (ראו ע"א 7221/01 י.ג. רובינשטיין יצור וסחר בע"מ נ' שובל שיווק מוצרים והפצתם בע"מ, פ"ד נו (4) 178, 181 (2002)). כדי לזכות בעיכוב ביצוע של פסק דין כספי, מוטל על המבקש להראות שאם יזכה בערעור לא יוכל לגבות בחזרה את כספו מהמפסיד בערעור. טענה בדבר מצבו הכלכלי של הזוכה וחוסר יכולתו של זה להשיב את אשר זכה בו אם יפסיד בערעור, אינה יכולה להיטען בעלמא וצריכה להיות מבוססת (ראו: ב"ש 978/84 שיכון עובדים בע"מ נ' מלובנציק, פ"ד לח (4) 5 (1984); בש"א 4097/05 בנק הפועלים בע"מ - אגף משכן נ' זיתוני (2.6.2005); ע"א 5511/06 אמינוף נ' א. לוי השקעות ובנין בע"מ (30.8.2006); ע"א 2074/07 גורן נ' זהבי (6.3.2007)).

8. סבורני כי המקרה שלפניי אינו נמנה על אותם מקרים חריגים בהם יש לעכב את ביצועו של פסק דין כספי. השאלה המרכזית בענייננו היא אפוא יכולתו של הזוכה להשיב את סכום פסק הדין כלל שמבקש עיכוב הביצוע יזכה בערעורו. לאחר עיון בחומר שהובא לפניי, הגעתי למסקנה כי לא הוכחה הטענה כי מצבה הכלכלי של המשיבה יקשה באופן ניכר על השבת סכום פסק הדין אם יזכו המבקשים בערעורם. החששות להם טוענים המבקשים, ובגינם מבקש את עיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אינם וודאיים כלל ועיקר, ואינם מבוססים מספיק ברמה המצדיקה

עיכוב ביצוע של פסק דין כספי. יתר על כן, התרשמותי היא כי סיכויי הערעור, מבלי לקבוע מסמרות בעניין, אינם גבוהים במיוחד, באשר הכרעת בית המשפט המחוזי התבססה בין השאר על קביעותיו העובדתיות שהוסקו מהנתונים שהיו בידיו, וכן לנוכח קיומה הלכאורית של עילה לדחייה על הסף.

אשר על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015).

שׁוֹפֵט